

Eliise Sillerdav Meri

„Huvitav, kuidas see juhtus, et peaaegu kõigil sinu klassikaaslastel on kevadel sünnipäev?“ imestas isa Siim, kui Eliise küsis temalt järjekordse kingi jaoks raha.

„Kõigil küll pole! Minu sünnipäev on ju suvel. Issi, issi, palun anna kakskümmend eurot. Palun!“ Isa koukis pominal rahakoti salanurgast viimseid veeringuid. Ema Agnes tuli tuppa. Ta rääkis telefonis vanaemaga. Ta helistab vanaemale igal reedel, et töönädalast ja nädalavahetuse plaanidest rääkida. Vanaema Adeelel on Ööbikute pere tööelu, poeskäikude ja harjumuste kohta oma arvamus. Ning muidugi ei häbene ta seda avaldada, kui vajalikuks peab. Mõnikord avaldab ta seda korduvalt, kui mõni kohe aru ei saa. Tema arvates näiteks kulutab pere liiga palju ja 10 protsenti sääste on liiga vähe. Teda üllatab ka pere soov soetada nõudepesumasinat. Omal ajal pesid kõik käsitsi nõusid ega teinud sellest mingit numbrit. Pealegi on nõudepesumasin ebavajalik lisakulu. Arvatavasti kargasid tal silmamunad pea seest välja, kui Agnes küsis:

„Ema, kas sinu meelest on normaalne, et lapsed teevad klassikaaslastele 20-euroseid sünnipäevakingitusi?“ Torust ei kostnud kippu ega kõppu ning ta lisas: „Ah ... tead, ma olen sinuga päri, 20 eurot on tõesti liiga palju ... Ja arva ära, mitmele sünnipäevale on Eliise järgmise kahe kuu jooksul kutsutud? Kaheteistkümnele!“

Oli reede õhtu. Pärast õhtusööki arutas Ööbikute pere tavaliselt tulevikuplaane. Taolistel vestlustel võetakse tihtipeale jutuks ka pere-eelarve. Margus muretses tuleviku pärast. Noh, tulevik tähendas tema jaoks seda, kui ta on lõpuks ometi suur ja tohib autot juhtida, aga temagi osales nendel koosolekutel. Nende kutsa Euro külitas tema lähedal.

Eliise arvas, et tänane koosolek on järjekordne igav jutt, mis keerleb isa ja ema ostude ümber. Heal juhul mainitakse tulevast puhkusereisi või nõudepesumasinat. Järsku võtsid asjad aga ootamatu pöörde. Põhiliseks jututeemaks sai Eliise käimine sõprade sünnipäeval. Isa võttis ebamugava teema algatamise enda peale, sest enamasti oli ju tema see „pank“, kust Eliise

kinkide jaoks raha sai.

„Me arutasime emaga seda asja ja otsustasime, et sa võid käia kahel sünnipäeval kuus.“

„Anname sulle kahe kingi jaoks raha, aga kui tahad veel mõnele sünnipäevale minna, siis pead oma säästude eest kingi ostma,“ täpsustas ema.

Eliise ei kuulnud enam ema viimaseid sõnu. Ta silmad täitusid soolaste pisaratega, mis purskusid silmist nagu mõnest suurest vihavulkaanist. Talle meenusid klassikaaslased, kes oleksid kurvad või isegi pahased, kui ta nende sünnipäevale ei läheks. „Te ei saa mitte millestki aru!“ käratas Eliise ning tormas oma tuppa.

Pisarad voolamas, luges Eliise oma hoiupurkide sisu üle. Kuigi ta oli juba pikka aega raha kogunud, nägi ta, et säästudest ei piisaks isegi kolme kingituse ostmiseks. Sel õhtul ei tahtnud ta enam kellegagi rääkida ja porises omaette, et see on tema elu kõige hullem reede. Hiljem, kui ta oli kõik kogunenud tunded viimseni välja nutnud ja viha asendus väsimusega, jäi ta magama.

Järgmisel hommikul otsustas Eliise esmalt, et ei tule isegi toast välja, kuid siis meenus talle, et on laupäev. Laupäev on isa pannkoogielukate päev. Siis küpsetab ta kogu hommiku erineva kuju, mustri ja suurusega pannkooke ning pereliikmed panevad igale uuele pannkoogielukale nime.

Eliise polnud nii suur pannkoogifänn kui Margus, kuid isa pannkoogimäng oli kõige lõbusam viis, kuidas hommikut veeta. Seepärast tuli ta ikkagi toast välja.

„Tere hommikust. Issi, palun eilse pärast vabandust, see polnud eriti aus,“ ütles tüdruk alustuseks.

Isa meisterdas parajasti järjekordset pannkoogielukat, nii et valas kulbitäie tainast pannile ja ütles: „Tere hommikust, printsess. Me saame sinust ka aru, aga me ei saa endale lihtsalt nii kalleid kinke lubada. Kaheteistkümnele kingile kuluks üle 200 euro. See on suur raha.“

„Aga kui ma jätan mõnele sünnipäevale minemata, siis on summa ju väiksem...“ üritas Eliise ääri-veeri kaubelda. Isa jäi siiski oma sõnadele kindlaks.

Nüüd astus kööki ema ja pani jutule punkti: ta hoidis süles suurt kasti, millel oli lumehelbeid meenutav tolmukiht. Kasti kenasti puhtaks pühitud, asetas ta selle isa jahtuvate pannkookide

kõrvale. Kõik juba ootasidki, et ema kasti lahti teeks ja näitaks, mis seal sees on. Margusel oli suu pannkooki täis, aga ta palus isal end sülle võtta, et ta näeks esimesena, mis aardekastis peitub. Ema tegi kastisuu lahti ja nähtavale tulid klaaskuulid, värvilised pallid, paelad, ketid, lilled, ripatsid, tutid ja kõik muu, millest võiksid sündida kõige kaunimad käevõrud ja kaelakeed.

„Enne teie sündi oli mul mõte meisterdada ilusaid asju, et mul oleks isegi lapsepuhkuse ajal tegevust. Kavatsesin sellega lisaraha teenida. Aga nii juhtub, kui ainult räägid ja midagi ei tee,“ alustas ta muigel sui.

„Selle kinkisin sulle veel viiendaks pulma-aastapäevaks,“ meenutas isa.

„Kas sa kavatsed siis nüüd seda teha, mis sul tookord tegemata jäi?“ küsis elevil Eliise.

„Jah, aga teeme seda koos. Mina õpetan sulle meisterdamist ja sina saad oma mõtteid tuulutada.“

Nii juhtuski, et Ööbikute pere tüdrukud ei lahkunud köögilaua äärest hommikust õhtuni välja. Isa ja Margus hoolitsesid lõuna eest ning istusid aeg-ajalt ema ja Eliise juurde, et mängida värviliste pallidega, millega need nii kannatlikult toimetasid. Margus meisterdas isegi ühe käevõru. Kuigi võru koosnes vaid ühest nõõri otsas rippuvast mustast kuulist, kiitis ta seda ikkagi taevani. Eliise sai aga üha osavamaks.

Meisterdamine haaras neid nii kaasa, et õhtuks oli Eliise käe all valminud neli imelist käevõru ja üks sõjaväemustriga kaelakee.

„Emme, on ju ilusad?“

„Tõesti on, ja see kett on väga stiilne. Kas hakkad neid kõiki kandma?“

Eliise vajus selle küsimuse peale mõttesse, sest ta polnud mõelnud, et meisterdab midagi endale. Tal polnud pähegi tulnud, kellele need õieti on mõeldud. Ehteid oli lihtsalt lõbus ja väga rahustav teha. Aga järsku, kui päike hakkas aknast sisse paistma, tuli Eliisele hiilgav mõte.

„Emme-emme, ma saan ju neid oma sõpradele kinkida, kui sünnipäevale lähen! Kas need oleksid head kingitused?“

„Need oleksid väga ilusad ja läbimõeldud kingitused. Paljudel on meelestki läinud, et selliseid kinke saab ka teha,“ vastas ema ning naeratas.

Tal oli hea meel, et Eliise oli aru saanud, mis tal mõttes oli. Kõige imelisem oli aga see, et esimesel sünnipäeval, kus Eliise ise loodud kingitusega käis, ütlesid kõik, et see on kõige parem sünnipäevakink. Teisel sünnipäeval ütlesid kõik sama. Sõbrad hakkasid endale ka Eliise kaunist kätetööd tahtma ja innustasid teda edasi meisterdama.

„Ma avan oma poe ja see saab väga populaarseks. Kõik tahavad minu loodud asju osta. Poe nimeks saab Eliise Sillerdav Meri,“ teatas Eliise kodus. „Aga olgu, ma pean nüüd edasi töötama, sest nagu ema ütles – nii juhtub, kui ainult räägid ja mitte midagi ei tee.“